

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Țara pacient, țara cobai, țara dezrădăcinată...

Cezar Adonis
Mihalache

La felul în care ne-a trântit-o, nici măcar nu poți să spui că a fost o „scăpare” din aia de a ei, din anecdotică de guvernare a unui personaj-nătâng, ori că s-a enervat și a „sifonat” o propoziție dintr-un tom al unui scenariu deja în aplicare. Doar câteva vorbe din ceea ce probabil și-a adus aminte că a auzit în preajma surselor care o țin cocoțată

realizările programului de guvernare al PSD?!... Și la care „parte” din România s-a referit? Că despre medicii ăia din Ungaria a vorbit de spui că vin de colo-colea, nu dintr-o țară în alta, ci dintr-un județ în altul. Că sar o fâșie, tot mai imaginară pentru ei, și au și ajuns în zona salariilor de 4000 de euro... Pentru că dintr-o țară în alta nu emigrează decât medicii noștri, ăștia din Ungaria vin ca politicienii lor de la Budapesta, ca acasă, nu?!...
Or, pentru asta s-au

anumit context... Țăla în care duduia anunță că vrea să „stabilizeze” guvernarea printr-o întâlnire „tête-à-tête” cu liderul UDMR... Că tot „pleacă” Alde. Și care dacă pleacă, o face tot pentru calamburul în care suntem împinși. Sau nu ne mai amintim felul în care, mai agăț, Tăriceanu ne avertiza că românii din Ardeal trebuie să învețe ei maghiara, dacă vor să le fie bine, nu etnicii să „citească” pe limba oficială a țării?... Am uitat, că ne pricepem la asta, pe cine servește „Trădiceanu” și din care parte a Dunării se adapă?

Așa cum ignorăm astăzi și punctul inițial de „izvorăre”, tot budapestan!, al prezenței duduului, cam la fel de vorbitoare în limba română precum unii politicieni maghiari, în fruntea guvernului... Pentru că, sub ambalajul de nerozie, necunoaștere și amețală cvasigenerală, economică, geografică a „tănticii” de la coada măturii (unde îi era locul de drept), se găsește de fapt individul aia oțărâtă care l-a dovedit pe Mihai Tudose din funcția din care nici ficatul gras nu l-ar fi dat jos. Am uitat că Viorica Dăncilă a venit din anonimul de la Bruxelles pe caii mari ai politicii ca un husar? Când s-a răstit la premierul de atunci pentru impertinența acestuia de a-i fi invitat pe secui să-și atârne „autonomiile” de anumite frânghii, dar nu de ălea de care se prinde tricolorul la catarg, ca marele pavoaz de pavăză al Națiunii Române.

Dacă am uitat toate acestea e poate și pentru faptul că duduia chiar și-a jucat bine rolul. Și nici nu avea cum să fie altfel, fiind chiar felul ei de a fi.

Evident, până se mută ungurețul cu diplomă în Transilvania lui „20-20”, în colonizarea țării cu gulere albe, continuă îmbăcsirea cu migranți a restului țării. Să fie distrasă atenția de la marile mișcări ce vor urma, a unguirilor în Transilvania, și a noastră, dinspre ținutul gulerelor albe „secuiești”, în cele sudice, al emigraților de pretutinden.

Cine-i vinovat că românul își taie craca de sub picioare?

George
Petrovai

Anul acesta se vor împlini 30 de ani de aflare în treabă, perioadă de timp în care cărmuitorii de toate culorile politice au făcut tot ce le-a stat în putință ca România și cetățenii ei rămași acasă să-și taie de zor craca de sub picioare. Păi cum altfel să-ți explici că o țară înzestrată de Creator cu de toate (fabuloase bogății ale solului și subsolului, climă blândă, relief prietenos, rețea hidrografică generoasă, binecuvântată așezare geografică pe cursul inferior al Dunării și taman la intersecția drumurilor/intereselor occidentale cu cele orientale, popor de-o providențială răbdare) a ajuns la coada țărilor din Uniunea Europeană la toți parametrii care ilustrează nivelul real de trai, cu o datorie externă de circa 100 miliarde euro, un gol populațional de peste patru milioane suflete (am în vedere doar românii expatriați în antinațională perioadă postdecembristă, nu și milioanele de vieți intrauterine curmate legal de medici), cu o mentalitate complet dată peste cap, un învățământ ce nu precupețește niciun efort politico-financiar pentru ca numărul analfabeților funcționali să sporească an de an, o tot mai precară sănătate a nației (vezi jalnica stare a atâtor spitale și înfricoșătorul număr de farmacii), cu un stat în neconținută disoluție și un viitor tot mai nesigur pentru urmași, nu doar de mântuială pregătiți să preia ștabela național-europeană, ci și înstrăinați aproape cu totul de autenticele fundamente ale românismului?!

Vasăzică, în România postdecembristă s-au dat și continuă să se dea lupte înverșunate pentru preluarea/acapararea întregii puteri, inclusiv a puterii judecătorești prin presiunea – mai mult sau mai puțin discretă – exercitată asupra magistraților de către politrucii. Cu toate astea, vreme de trei decenii n-am știre ca vreo formațiune politică să-și recunoască greșelile săvârșite (din nepricepere sau dintr-un prostesc calcul politic), să-și ceară scuze de la popor pentru multele și nemeritatele suferințe pe care i le-a pricinuit și, după o necesară reformă internă, într-o nouă cărmuire să facă dovada concludentă că faptele sale din trecut au fost un simplu și regretabil accident, nicidecum constanta ce decurge cu mafiota necesitate din incurabilele metehne ale ipochimenilor, clanurilor interlope și

coteriilor politrucianiste.

Cu atât mai mult când vine vorba de un mastodont ca Partidul Social Democrat (PSD), care, prin ponderea lui parlamentară, permanent a avut în cele trei nefaste decenii un rol diriguitor, chiar și atunci când nu era la guvernare. Da, căci de sprijinul sau, mă rog, de încuviințarea sa a depins atât soarta pretinsului Guvern liberal Tăriceanu, cât și a tehnocratu-lui (!) Guvern Cioloș.

Cum guvernările penelisto-țărănistă-udemeriste s-au abătut de la cutuma postdecembristă doar prin aceea că, potrivit spusei lui Ponta, „n-au știut nici măcar să fure”, partea lor de vină la dezastrul României este mai mică nu pentru că ar fi fost mai inspirați sau mai bine intenționați ca toți românii să prospere, ci pentru că ba au fost codița pesediștilor (bunăoară în spurcata calitate de useliști), ba au avut norocul (da, norocul!) să cărmuiască mai puțin timp ca pesediștii. De unde, din nou rezultă că tot răul este spre binele politrucilor din Opoziția noastră cu adevărat aflătoare în treabă, îndeosebi atunci când depune moțiuni de cenzură, ce speră din toată inima că nu vor trece...

Și iată supremul cinism al tuturor politrucilor dâmbovițeni: nu numai că nu-și recunosc necinstea, impostura și/sau incompetența, într-un cuvânt ticăloșia, dar și-au făcut revoltătorul obicei (mai cu seamă pesediștii, că ei au fost efectiv la butoanele puterii peste 20 de ani!) să-și considere vinovați de dezastrul României ba pe toți președinții din tabăra opusă (Constantinescu, Băsescu, Iohannis), ba transnaționalele, ba băncile, ba serviciile secrete, ba protocoalele secrete, ba pe Soros și ai lui, ba pe dracu să-i pieptene. Numai cei care legiferează, guvernează, administrează, fură, pervertesc și controlează tot ce mișcă-n România (firește, mai puțin nelegiuții, violatorii și criminalii de teapa sinistrului Gheorghe Dincă) nu sunt vinovați nici că țara dă-ndărăt ca racul, nici că românii continuă să plece într-un ritm alarmant.

în fruntea guvernului și care (ne) împart țara, nu pe sfere de influențe, ci deja pe zone de acțiune. Sau poate că exact asta trebuia să țină minte și să ne „transmită”?... Nu ca amenințare, ci o constatare... Mai ales că atât de liniară și de concentrată a fost pe (doar) cele câteva propoziții, că se vedeabine că se chinuie să nu piardă ceva din frazeologia pe care trebuia să o înșire. Și în care un lucru era clar: compunerea „discursului” de către alții.

De fapt, poate acesta trebuia să fie chiar mesajul „servit” țării! Ca o dare de seamă despre guvernare... Pentru că atât de firească a fost alăturarea creșterii salariilor medicilor din România de intenția doctorilor din Ungaria de a veni să lucreze „la noi” (!) că aproape poți să spui că pentru asta s-a și făcut mărirea lefurilor, nu?! Mai ales că ar fi putut spune despre oricine altcineva, de oriunde, că jinduiește, ca expat, la salariile medicilor de la noi! Din Pakistan, din Filipine, din India ori de unde a mai auzit ea de vreo țară că ar fi pe hartă.

Dar taman din Ungaria?! Ba, să o spună aproape ca pe un citat din

mărit salariile medicilor? Nu să nu mai plece ai noștri, ci să poată veni ai lor? Că sunt unii în Ungaria care ar putea fi convinși să vină în România să lucreze? În care „parte” a ei este evident (că doar nu o să-i vedem prin Oltenia), dacă to vin, să fie și parte a „colonizării”...

Și putea rămâne doar o altă vorbă nenimerită a duduului premier... Una răstăcită prin confuziile ei pe hărți, convinsă poate că Ungaria e dincoace de granița „focurilor de veghe secuiești”... Sau poate că este deja?... Și poate că și doctorii ăia care vor „să vină”, sunt de fapt aici... Pentru că după o maghiarizare a zonei timp de aproape trei decenii, intrarea în noul Trianon, ăla „20-20”, după cum ar spune (sau poate că, iarăși, chiar asta spune, duduia premier!), trebuie să înceapă cu procesul de colonizare. Sigur, unguirii îi vor spune: reîntorcere pe pământurile lor.

Și poate că alăturarea mândriei de a fi crescut („românește”, dar nu doar pentru medicii români) salariile la 4000 de euro, de intenția celor ce vor să vină „din Ungaria” nu ar fi fost totuși atât de răscolitoare... Dar nu poți să nu așezi lucrurile într-un

Autopsia comunismului: Marx și pauperizarea

Cristian
Vasiliu

1. Profetia lui Marx: „Mizeria crescândă”

„Istoria” a infirmat categoric profetiile lui Marx legate de înrăutățirea continuă a condiției „proletariatului” (pe care Marx o numea „mizeria crescândă”), precum și necesitatea – dedusă din aceste profetii – de a pune capăt capitalismului (pentru că acesta se dovedește a fi imposibil de reformat); teoria valorii-muncă și cea a „mizeriei crescânde” nu pot fi însă abandonate (sau amendate) fără a căuta și explicații de ordin teoretic ale acestui faliment. (De altfel și K. Popper, în lucrarea *Societatea deschisă și inamicii ei*, a încercat parcă, prin critica lor în termeni raționali, să le ofere tocmai caracterul de teorii științifice.) Pericolul de reînnoțire a ideologie (și de la ideologie la experiment) există oricând, chiar dacă moartea ideologiilor este acum noua ideologie.

Marx pretindea că a descoperit în însăși funcționarea capitalismului o forță imposibil de controlat ce conduce la degradarea continuă a vieții muncitorilor: concurența capitalistă îl forțează (pe capitalist) să acumuleze capital pentru a supraviețui; această presiune îi convinge pe de-o parte să investească în tehnologii, dar în același timp îl împiedică să facă compromisuri în privința revendicărilor venite din partea angajaților (pentru a îmbunătății continuu productivitatea muncii și, respective, rentabilitatea capitalului, adică raportul dintre capitalul investit și acea parte din profit ce se întoarce în capital); astfel capitalistul va căuta să achiziționeze forța de muncă la nivelul necesar forței de muncă să își asigure mijloacele minime de subsistență.

Desigur, această afirmație suferă de păcatul oricărei simplificări, însă ea nu poate fi ignorată. Las însă la o parte critica de nuanță a acestor teorii (le voi spune teorii), ce caută să arate că anumite fenomene pe care le modelează nu au intensitatea sau efectele pe care le susține Marx sau că uneori inferarea este un procedeu eronat, ci voi încerca să arăt că în capitalism au apărut între timp alte fenomene de sens contrar și că unele dintre premisele de la care Marx a plecat (adunate din realitate) fie s-au schimbat, fie au fost schimbat.

2. Fenomenele ce inversează tendința „mizeriei crescânde”

2.1. Scăderea somajului în condițiile specializării muncii

Legatura (mai degrabă corelația) dintre suprapopulare și somaj (și respectiv exploatarea forței de muncă/miz-

eria crescândă), a fost (sau a putut fi) validă doar atâta vreme cât nivelul scăzut de dezvoltare tehnologică a permis ca forța de muncă să fie folosită (aproape) oricând și oriunde (cu minima (re)specializare). Vremea marilor industrii însă a trecut. Muncile simple din punct de vedere al complexității și totodată grele din punct de vedere al forței fizice necesare au fost preluate treptat de către mașini. Crearea și operarea mașilor a deschis alte oportunități pentru locuri de muncă, însă noile locuri de muncă nu au mai putut fi ocupate de oricine, în orice condiții. Nevoia capitaliștilor de a investi în mașini s-a extins și în direcția investiției în oamenii care să le creeze și mai apoi să le opereze. A fost necesară astfel o ridicare a nivelului salarial pe o piață a muncii tot mai specializată (unde somajul într-o anumită ramură nu afecta decât parțial economia și nu mai pune presiune pe salariile altor muncitori din alte ramuri). Iar tendința nu este (și nu poate fi), până la apariția altor fenomene, decât crescătoare...

Mai mult decât atât, ca un efect secundar, s-a născut necesitatea creșterii nivelului general de educație în rândul viitorilor muncitori/angajați. Educația a devenit astfel un imperativ nu doar al social-democrației, care căuta să înarmeze viitorii oameni ai muncii, ci și al capitaliștilor în căutare de forță de muncă cât mai eficientă și mai specializată (și deci tot mai rară). La implementarea punctului 10 din manifestul partidului comunist: „Învățământ public gratuit pentru toți copiii...”, (în majoritatea țărilor democratice) au pus umărul și capitaliști. Însă educația are și un efect de bumerang, deoarece naște o conștiință (individuală) puternică, dezvoltă nevoia de libertate și scade eficiența condiționărilor și a manipulărilor, iar un astfel de om educat nu mai poate fi „exploatat” la fel de ușor (și de ieftin) ca un muncitor din secolul trecut. El are acum forța de a înfrâna agresiunea capitalismului. Și direct – prin negocieri salariale, prin asocieri în sindicate, prin greve etc... , dar și indirect – votând, în democrație, guverne ce îi apără interesele.

Ca o paranteză: dezvoltarea AI-ului este un interes direct al capitalismului. Suntem mânați cu atâta ardoare în această direcție nu din nevoia noastră de a nu ai fi singuri în Univers sau de a-L concura pe Dzeu, ci din nevoia capitalismului de a-și recăștiga influența (pierdută) pe piața muncii, pentru a-și crește profitul. Există atât de mult pragmatism în aceasta arie de dezvoltare tehnologică încât pot afirma cu certitudine că apariția (inevitabilă) a AI-ului va da un nou avânt capitalismului. (Cel puțin până când AI-ul va dezvolta și el „o conștiință de

clasă”).

2.2. Angajații/Muncitorii ca piață de desfacere și capital

2.2.1. Progresul capitalismului nu poate continua la infinit, pentru că el consumă resurse (iar resursele sunt limitate: și puterea de muncă, și materiile prime, și posibilitățile/nevoile cumpărătorilor și – în consecință – și capitalul). (Marx prezicea că profitul raportat la capital are tendința naturală să scadă în timp). Există momente – după cum susține Marx și după cum și realitatea a arătat – în care una din resurse se epuizează: fie nu mai există forță de muncă disponibilă (în ciuda suprapopulării, vezi punctul 2.1.), fie materiile prime nu se mai pot absorbi produsele (supraproducție). Câtă vreme caracteristica capitalismul nu este exploatarea „proletariatului” (și împingerea ei către mizerie și către revoltă), ci pragmatismul indiferent, nu ne poate mira faptul că răspunsul capitalismului la aceste probleme poate merge în direcția ameliorării stării muncitorilor/angajaților în detrimentul profitului.

Analiza mea punctuală se referă doar la problema supraproducției și a incapacității recurente a piețelor de a înghiți supraproducția, (deși și modurile de tratare ale problemei lipsei forței de muncă și a resurselor au dus uneori – direct sau indirect – la creșterea salariilor – și, respectiv, a condițiilor de viață – ale muncitorilor). Piața liberă este cea care îi aduce capitalistului profitul și îi oferă indicii privind evoluția ulterioară a afacerii și a profitului. Un declin al pieței (datorat prețurilor produselor, scăderii interesului cumpărătorilor, numărului scăzut de cumpărători etc...) nu poate decât să înspăimânte. Deși, până la un punct, în perioada capitalismului timpuriu și neîngrădit, cumpărătorii (agenții ce acționau în piața liberă) și muncitorii au fost separați (căci pentru muncitori nu se puneau decât problema supraviețuirii, nu a vieții!), la un moment dat s-a luat în calcul și introducerea muncitorilor în piața liberă (în vederea lărgirii capacității de absorbție a pieței). Însă acest lucru nu s-a putut realiza – practic! – decât prin mărirea salariilor muncitorilor, tocmai pentru ca aceștia să capete o putere mai mare de cumpărare. Avantajul în final a fost al „capitaliștilor”, dar muncitorii au ajuns și ei să profite de pe urma capitalismului: li s-au mărit salariile și au putut să își achiziționeze hrană mai bună, locuințe și diverse produse care le-au îmbunătățit viața. Binenteles la „mari de necesitate” mai mari decât „costurile de producție”, în beneficiul capitaliștilor angajatori.

(Notă: Să nu ne amăgim! Profitul capitaliștilor a

continuat să existe, iar procesul de centralizare a capitalului și de creștere a distanței dintre bogați și săraci a crescut, chiar dacă în valoare absolută săracii au devenit mai „bogați”. O analiză foarte bună a acestui fenomen în actualitate se găsește în cartea „Capitalul în sec XXI” de Thomas Piketty).

2.2.2. Am trecut din era capitalismului în era informației, din era industriilor în era serviciilor, din era cantității în era calității. Muncitorul/angajatul, ca deținător de informație (și ca utilizator specializat de tehnologie – vezi punctul 2.1.), a început să fie mult mai important pentru capitalist, (uneori mai important decât capitalul însuși). Afacerile secolului XXI sunt obligate să trateze anumite resurse umane cu aceeași grijă cu care tratează capitalul, (cel puțin acele resurse umane implicate în inovatie), căci acele resurse umane sunt indispensabile obținerii profitului. Iar în acest caz respectivele resurse umane nu doar că vor fi plătite mult mai bine, dar calculul plății lor se va face luându-se în calcul la profitul (ce depinde de ele).

Din punctele 2.1., 2.2.1 și 2.2.2. putem deduce că (în ciuda creșterii distanței dintre bogați și săraci) nu se va ajunge la împărțirea societății în doar două clase („capitaliști bogați” (termenul este o tautologie) și muncitori săraci trăind la limita subsistenței), după cum profetia Marx (ca premiză la binecunoscuta lui „revoluție socială”). (Putem deduce, dar și observa, căci trăim un astfel de scenariu). De altfel nici dialectica hegeliană nu presupune că apariția sintezei înseamnă cu necesitate distrugerea tezei și a anti-tezei.

2.3. Democrația ca frână a capitalismului neîngrădit

Friedrich Hayek susținea că libertățile politice au condus la apariția și dezvoltarea capitalismului. Fiecare individ s-a simțit liber să producă, să se asocieze, să vândă, să investească, etc..., pentru ca, în final, să devină bogat; iar unii au reușit. Dacă însă acceptăm că liberalismul timpuriu (pur filozofic) a dus (alături de alte cauze) la apariția capitalismului și a pieței libere, cu siguranța capitalismul a exercitat mai apoi presiuni în direcția răspândirii liberalismului (și a democrației). Nevoia pragmatică de piețe de desfacere, de forță de muncă și de resurse a fost mai puternică (și a trezit mai mult interes) decât aspirația spirituală individuală și comunitară spre libertate și liberalism. Însuși Marx afirma că „Sistemul capitalist este nu numai un sistem al liberei concurențe, ci de asemenea se bazează pe exploatarea muncii străine din punct de vedere formal liber”. Dar libertatea de conștiință conduce în mod direct și neechivoc la

democrație. Iar în democrație (unde – cel puțin teoretic – forța Socialului (sărac – adică fără Capital) se face simțită, în condițiile în care masa muncitorilor/angajaților excede cu ordine de mărime masa deținătorilor de Capital) tendința este de a introduce măsuri de temperare a avântului „exploatare” capitalisti: legi antitrust, legi de protecție socială, legi ale somajului, legi ale concurenței, legi ale salarizării (cu controlul salariului minim), legi ale sindicatelor etc...

Democrația a pus capăt (într-o măsură mai mare sau mai mică) capitalismului neîngrădit (așa cum există el pe vremea lui Marx) și în continuare poate aduce și alte ameliorări fără a sugruma impulsul creativ și progresist al capitalismului. Desigur, există spectrul interventionismului exagerat și al etatismului (care conform celor susținute de H.R.P. renaște și întretine gândirea comunistă), însă putem spera că avem acum maturitatea de a aplica moderația în orice experiment social și economic.

În loc de încheiere

Într-adevar, „Istoria” a infirmat previziunile lui Marx, însă nu trebuie uitat ca un profet util nu este profetul care nu dă greș niciodată, ci este profetul a cărui profetie sumbre nu se îndeplinesc (mai ales dacă contribuie la neîndeplinirea lor, transformând profetia în avertizare sau amenințare). Nu este exclus ca lectura Captalului să fi fost făcută cu multă atenție nu doar de comuniști, ci și de capitaliști, iar aceștia să fi ales ei înșisi calea compromisului și a reformei (care să includă creșterile salariale – subiectul articolului) pentru a evita posibilele și probabilele profetii ale lui Marx.

O țară de ignoranți, bârfitori, invidioși și hoți (disertație pamfletară despre prostie)

Liviu
Cornel Popa

Este singurul mod în care mai poate fi descrisă România: o țară de prostănaci guralivi și clevetitori care habar nu au pe ce lume trăiesc, care au impresia că au drepturi și că orice gogomănie din capul lor trebuie rezolvată de alții! Românul?

Un neisprăvit needucat, cu veleități de mare „înțelept” în problemele vieții, care își dorește ca visurile lui să devină realitate fără să muncească, ci doar să dând din gură ca prostul unui alt prost, acu grija ca „opinia” lui să fie auzită de toți cei din jur. Dacă ești un om care judecă mai mult decât acel nătâng, este greu să-ți păstrezi calmul. Este imposibil să asculți tot felul de „traduceri” ale faptelor transformate în bârfă, „în familie”, fără să nu te revolți.

Bărbații sunt considerați proști, incuți, bătărași, muieratici, bețivani... de către femei. Femeile sunt considerate proaste, ușuratică, perfide, profitoare... de către bărbați. Culmea este că toți au dreptate! Dar prostia, una dintre „virtuțile” comune, face diferența când este pusă în evidență prin comunicări repetate!

Este incorect să vezi cum o mulțime de proști adoptă instantaneu o opinie proastă! Este incorect să vezi cum o mulțime de proști definesc inteligența!

Este incorect să vezi cum o mulțime de proști stabilesc eticheta „prost”, aplicată unuia mai presus intelectual decât ei!

Este incorect să vezi că mai „puțin proști” adoptă părerea proștilor doar pentru a nu mai auzi lătratul permanent al acestora! Câinele ar trebui să fie cel mai bun prieten patruped al omului, Dar cel mai bun prieten al omului a devenit PROSTIA! Mama proștilor – spune – este mereu gravidă și s-a stabilit de mulți ani în România.

Cine sunt vinovații pentru toată această imagine a nației? Proștii! Ei vocea cea mai puternică și priza cea mai mare la public pentru că sunt convinși că prostia lor reprezintă perfecțiunea, iar spusele lor sunt dezvăluirea adevărului absolut!

Este imposibil să tratezi rațional un prost: nu poate înțelege nimic dincolo

de limita propriei sale prostii.

Există dilema inexplicabilă rațional: iubești o persoană (mai) proastă! Nu contează altceva? Nu contează cât este de proastă persoana? Prostia și „mai puțin” prostia dau naștere invariabil unor contradicții majore. Unii reușesc să se „strecoare” printre contradicții... Alții nu reușesc.

Cei care reușesc au două alternative: să-l ridice pe prostul de lângă ei sau să se coboare la nivelul prostului. Dacă prima

are biserică. Nu are dogmă. Este acceptat ca fiind singura formă de manifestare a supremației în raport cu cei din jur. Cineva spunea că dacă ai în față un prost sărac și un prost bogat, la cel sărac te gândești mai întâi că e prost și apoi că e sărac, iar la cel bogat te gândești mai întâi că este bogat și abia după aceea că e prost.

România s-a transformat extrem de rapid într-o țară în care „zeul” este banul și nu Dumnezeu. Cantitatea de bani este cea care dictează puterea. Eticheta

cenușie, etc. Contează doar că există și că este consistentă! Nu contează că, dacă există ceva materie „consistentă” sub formă de materie cenușie, trebuie să ai și manualul de utilizare corectă pentru acea materie cenușie. Această „mai puțin proastă” reprezintă „elita formatoare de opinii” pentru cei care nu știu că înăuntrul cutiei craniene mai trebuie să existe ceva...

La rândul ei, „mai puțin proasta” este condusă de „mai puțin proști” pe care îi citește sau îi ascultă în fiecare zi. Și le

grupuri încearcă să intre în „grațiile” celui „foarte puțin prost”, care are mai mult sau mai puțin acces direct la zeul BAN!

Cei „foarte puțin proști” au creat mecanismul aproape perfect pentru restul: „1. Dă frâu liber prostiei tale pentru a subjugă pe cel mai prost ca tine!” „2. Cei mai proști ca tine vor plăti suficient de mulți bani pentru mine, cât să mimez că nu văd fărimiturile pe care le furi tu de la masa mea” Eficiență maximă!

Cantitatea de proști existentă în România este suficient de mare pentru ca șansele de revenire la normalitatea firească a unei civilizații umane, adică „mai puțin proaste”, a ajuns la pragul critic.

Este inutilă orice discuție pe această temă. Până și proștii și-au dat seama de acest lucru. Nu mai are rost să vorbim discuții... Nu există „mai puțin prost” pentru care să nu poată fi asociat cel puțin 5 proști. Matematic! Ce trebuie făcut? Să-i urmăm exemplul lui Nenea Iancu și să ne autoexilăm noi, cei puțini, foarte puțin sau deloc proști și să-i lăsăm pe ei, cei mulți și proști – „proști, dar mulți” – cu gloata lor?!

variantă devine pe zi ce trece tot mai dificilă, a doua generează obișnuiță și nu necesită efort. Este, prin urmare, mai facilă, mai tentantă! Sunt cei care nu reușesc să se eliberează de grija prostului.

Bineînțeles că mulțimea de proști din jur simte pericolul: „Unu a ieșit din lațul prostiei noastre” și ia măsuri... Blamat, privit cu dispreț de către proști, marginalizat, „mai puțin prostul” rămâne în continuare dependent de gloată.

Orice caz diferit de cele descrise sunt doar excepții. Nimic altceva! Și începe aventura „curvetului deșept” din toate zonele și nivelurile: curvele sadea, curvele politice, curvele financiare etc.

Fiecare reprezintă doar „puțin mai prostul” dotat cu multă răbdare și perversitate ridicată și ambițios până acolo unde nu are mamă sau tată, lipsit de orice urmă a ideii de etică, necunoscând decât un singur lucru: bani cât mai mulți! Zeul universal al zilelor noastre: BANUL! Nu are religie. Nu are limbă. Nu

că suntem un popor credincios este promovată abil pentru a acoperi cu o pojghiță foarte subțire, dar opacă, cruda realitate: suntem un popor format dintr-o majoritate lașă, descompusă educațional, lipsită de voință, cretinizată prin mijloacele mediatiche conspirative, mercenarizate, tratată cu disprețul convenit statutului de prost de către toate curvele menționate mai sus.

Este o certitudine că România a ajuns bătaia de joc a întregii lumi. Iar acest lucru se datorează prostiei, lașității și mai ales lipsei de cultură.

Zilele trecute, o doamnă (cu „d” mic) își dădea aere cum că ar avea, în comparație cu mine, pe lângă cutie craniană, și câteva materie consistentă înăuntru.

Atitudinea de „mai puțin prost” perfectă!

De ce? Pentru că „materia consistentă” cu care se lăuda, constituie dovada că știe că ar trebui să existe ceva în acea cutie craniană. Nu contează ce: beton, lemn, țărăță, materie

recunoaște superioritatea din dorința de a „crește” turma peste care se simte „mai puțin proastă”. Nu are capacitatea de a compara informațiile din mai multe surse pentru că, pur și simplu, „consistența” i-a fost îmbibată cu multe instrucțiuni de utilizare. Nu contează cât sunt de greșite, pentru că aparența de funcționare există.

Cei care „conduc” utilizarea „materiei consistente” din cutia craniană a „mai puțin proastei” au la rândul lor alți „instrumentariști” ai unor manuale cu reguli mai simple: „Alege ce metodă vrei pentru a aduna în jurul tău mai puțin proști cât mai vocali, care să fie urmați de proști!” Și, astfel, are loc întărirea unui grup de „și mai puțin proști” decât „mai puțin proștii” urmați de către proști.

Pentru a nu se amesteca niște „foarte puțin proști”, i-a numit „partid” și le-a dat voie să își aleagă singuri o denumire în completarea cuvântului „partid”. Mândri nevoie tare („mare” nu se mai spune...) aceste

Drept de vot sau formă de „recensământ”?!...

Cezar Adonis
Mihalache

Era de așteptat ca dispozenții să nu mai aibă pic de încredere în autoritățile de la București... Nu mai au ei, cetățenii din țară, darămite cei ce văd de afară, cu alți ochi, jocurile și matrapazlăcurile care se fac aici... Și era firesc ca românii de afară, românii umiliți de acel 10 august netras nici până astăzi la răspundere, nici măcar „în rem”, să fie reticenți... Cu această grea piatră atârnată de picioarele lor ar fi trebuit să plece autoritățile la drum în scrierea „metodologiei” votului prin corespondență... Inclusiv teama celor din Diaspora de a nu li se folosi datele personale de ședere din țările în care se află în alt scop.

Și nu, nu ar fi eliminat această temere nici măcar eventuala atașarea a unei declarații a autorităților, de tip GDRP, prin care să garanteze fiecărui elector că nu-i vor fi transmise datele personale înspre alte baze „de date” (oricum nu există nici măcar o minimă mențiune în acord cu normele CE privind utilizarea datele personale din partea unei autorități care solicită copii după actele de identitate, așa că, oricând, cei 20 000 de „înscriși” vor putea face sesizări privind posibila vulnerabilizare a datelor lor

personale), ci singurul mod în care statul putea reda încrederea în corectitudinea sa față de românii de pretutindeni era tocmai de a elimina din proceduri exact actul pe care oamenii se tem să-l dea statului: documentul care dovedește dreptul de ședere eliberat de autoritățile străine. E adevărat, asta ar fi însemnat ca Statul Român să aibă acces la acele date! Ar fi presupus ca ministrul de Externe să aibă habar câți românii au acte legale. O acțiune imposibilă pentru un minister cu picioare de lut... MAE s-a pitit însă în spatele Autorității Electorale Permanente. Dar și Ministerul pentru Românii de Pretutindeni, și în general guvernul... Totul a fost aruncat în spatele unei autorități, de la care se va „țâia”, la o adică, acel cap al lui Moțoc pentru eventualele nereguli generate de „procesarea” votului, aceasta devenind un fel de Autoritate Electorală pentru votul prin corespondență...

S-a creat, de fapt, o perdea de fum pentru a împinge discuțiile despre numărul de secții de vot și despre numărul necesar de buletine care ar trebui trimise afară, într-o zonă de timp cât mai apropiată de alegerile efective. Când iarăși (ni) se va spune că nu a fost timp, că nu au existat informații, că felurite instituții nu au asigurat datele necesare stabilirii

acelor „detalii”... Doar că nu vor mai fi vinovate ambasadele și consulatele, ci un AEP care, nu-i așa?!, trebuia să prevadă din numărul de înscriși pentru votul prin corespondență că trebuie un anumit număr de secții și urne de vot...

Oricum, felul în care a fost stabilită „metodologia” de înscriere a Diasporei pentru dreptul la votul prin corespondență arată că statul habar nu are de felul în care trăiesc și muncesc oamenii afară... Sau nu-l interesează... Că între două sau mai multe joburi, diaspora își deschid internetul, pe telefonul mobil, nu de pe laptopuri sau calculatoare clasice, mulți nici nu au așa ceva, pentru că nu au timp să „butoneze”, își deschid așadar rețelele online, în fugă, pentru a vorbi cu ai lor. Nu pentru a trimite Statului Român scanări după acte... Ba, să le „încarce” pe un site care nici măcar nu are o versiune pentru telefonul mobil (adică, în loc de asigurarea unui drept, impunerea unei condiționări: accesul la un calculator)...

Or, este un motiv suficient pentru a considera, până la proba contrarie, că, după votul prin corespondență, singurul lucru exact pe care îl vor ști autoritățile va fi legat de numărul românilor de afară care au acte legale de

ședere. Nu neapărat însă și numărul exact al aceluia care au și votat. Sau al căror vot a ajuns la „destinație”... Pentru că, iarăși un semn de neglijență, în cel mai bun caz, autoritățile nu au asigurat și o metodă prin care alegătorul să poată verifica dacă plicul lui a ajuns la destinație. Mai ales că nu pot fi ignorate semnele de întrebare legate de onestitatea instituției care intervine, vrând-nevrând, în „trajul” plicurilor, Posta Română (sau felurite servicii de curierat). Cum îi asigură Statul Român pe alegători că plicurile cu voturile lor nu s-au „pierdut” pe drum, nu s-au rătăcit și au ajuns la timp? Și cât înseamnă ca durată acest timp? Ce se întâmplă cu plicurile care vor ajunge cu întârziere? Sau, mai grav, dar nu imposibil, se vor întoarce la expeditori cu mențiunea „destinat necunoscut”.

Într-adevăr, 20 000, 30 000 de români înscriși în registrul AEP înseamnă ceva. Dar numai pentru cei ce nu au privit cozile de la alegerile precedente, numai pentru cei ce nu i-au privit în ochi pe miile de români rămași „pe afară”... Și ce facem cu miile de români neînscriși în această bază de date a AEP? Ce facem cu „badantele”, cu lucrătorii din construcții, din agricultură? La ei cum ajung autoritățile? Lor cum le este asigurat dreptul la vot în condițiile în care, până la

această oră, pentru cei aflați în vacanță în timpul alegerilor, sau cei ce lucrează în meserii cu mobilitate greu de aproximat pentru acel moment, precum șoferii de tiruri, nu există o organizare clară?

Votul prin corespondență trebuia asigurat oricărui cetățean român, oriunde s-ar afla el. Nu doar celor ce lucrează afară și au acte legale de ședere. Pentru că se creează falii de discriminare. Iar câtă vreme votul prin corespondență nu este asigurat tuturor cetățenilor, el este vulnerabil și din punct de vedere juridic, chiar anulabil ca rezultat. Sau, de fapt, acesta este scopul?... Încă o falie, două, trei sau câte va fi nevoie, pentru a-i convinge pe români să stea „acasă”, oriunde le-ar fi casa la acel moment?!...

Sub pretextul posibilelor fraude, dar câte puteau fi oare?, votul prin corespondență a fost gândit din start limitativ. Dar să nu ajungem să trăim vremurile în care autoritățile vor „alerga” tocmai după timpurile în care exista o supraofertă a dorinței românilor de a vota...

„Pro-europenii” de la Chișinău susțin teoria stalinistă a moldovenismului

Ionuț
Țene-

La Chișinău, „revoluția europeană” de pe hârtie continuă teoria stalinistă a moldovenismului. Premierul Maia Sandu și dandy-ul europenismului, parcă au făcut școala la Moscova, nu la București sau în UE. Așa cum m-am așteptat la Chișinău în problema unirii Republicii Moldova cu România nu s-a produs nicio modificare. Căderea oligarhului Plahotniuc care sugera specific la două țâțe bugetare: Rusia și România, nu a modificat geopolitic și geo-economic situația. Aceeași nomenclatură rapace cu rădăcini leniniste din vremea RSS Moldovenească și brejnevista RSS Moldova continuă să conducă la Chișinău.

Privilegiile politico-economice: președinție, parlament, guvern, ministere, ambasade, servicii speciale sunt mai dragi pentru oligarhii basarabeni decât unirea cu frații români. Să fim sinceri, nomenclatura cripto-comunistă,

filo-rusă și coruptă nu va dori niciodată unirea cu România pentru a nu pierde deliciale economice ale puterii. Așa că se joacă la două capete. Luăm bani și resurse de la verișorii ruși și finanțări europene și burse de la frații români de la București. Ne folosim de

pașaportul european emis de România ca să muncim și să ne plimbăm liberi în UE, dar le închidem ușa în nas românilor care doresc unirea, iar lui George Simion îi interzicem să intre în Rep. Moldova. La Chișinău, firmele rusești, ucrainene și poloneze prosperă, cele românești mai așteaptă.

Prin iulie, premierul „pro-european” Maia Sandu a vorbit în Germania că nu e nevoie de un referendum

pentru unirea cu România, iar către presa rusă a oferit un interviu în care continuă edulcorat tezele staliniste privind teoria moldovenismului a lui Lartiom Lazaraev din anii 1960: altă limbă și un alt popor la stânga Prutului. Generalii ruși de la 1812 și IV Stalin ar fi fericii

să o audă pe Maia Sandu? Le-a reușit schema dezbinării poporului român și crearea unei alte identități, dincolo de Prut. În interviul acordat unei agenții moscovite, Maia Sandu, cea care s-a pupat politic pe bot cu rusofilul președinte Igor Dodon afirmă că trupele ruse nu trebuie retrase din Transnistria, ele fiind considerate de fapt trupe de pace ONU.

Întrebată de unire, Maia Sandu a vorbit ca și IV

Lenin: „Cu România ne leagă istoria comună, cultura, legăturile strânse de rudenie și altele. Dar cu întrebarea despre unificarea a două țări politicienii deseori speculează, ce provoacă dezbinarea societății”. În traducere liberă ar însemna. conform LAR-ICS: Am revenit la momentul Snegur, când teza oficială era „să ne ținem de neamuri”, în sensul de „rude”, nu de membrii asumați ai aceleiași națiuni. „Istorie comună, cultură, legături strânse de rudenie” au moldovenii și cu Rusia sau cu Ucraina, practic România este diluată într-un ansamblu mai mare de „state-neamuri” care nu-i conferă Bucureștiului nicio prevalență identitară în raport cu acestea. Interesant este că Maia Sandu sau Andrei Năstase ca și peste jumătate din populația Rep. Moldova au pașaport românesc UE și cetățenia română. Să înțelegem că pentru acești aleși ai nomenclaturii de la Chișinău cetățenia română este doar pentru beneficii: libertatea de circulație, burse de studii, finanțări din partea

serviciilor secrete române, dar absolut nicio obligație de a fi solidari cu țara ta la care ai depus un jurământ?

E ciudat cum nomenkultura de la Chișinău face jocul înțelegerilor subsidiare dintre Berlin și Moscova, excluzând România din ecuația geopolitică. Le este mai dragă Moscova decât Bucureștiul sau Clujul? Fac jocul german al dezbinării României, cu acordul rușilor? Să le fie mai scumpe interesele conexe ale Bruxellului, care nu e interesat de o Românie puternică, ci dezbinată? Politicienii cu cetățenie română de la Chișinău exclud cu bună știință România din ecuația geopolitică pentru că așa doresc Moscova și Berlinul? La București nu mai există nicio urmă de demnitate și suveranitate ca să le spună acestor cetățeni români din Rep. Moldova, care fac jocurile altor mari puteri străine la Chișinău, nu cele românești: La loc comanda!